

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/125/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117217392
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117217392.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, t.č. ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová, Sládkovičova 80, Banská Bystrica, proti žalovanému ÚVTOS a ÚVV Ilava, so sídlom Mierové nám. 1, Ilava, IČO: 00 738 344, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 04. marca 2019, č.k. 18C/43/2017-55, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný nepravdivým konštatovaním existencie poznatku, že fyzicky napadol vyšetrovateľa PZ úderom do tváre počas vyšetrovacieho úkonu počas výkonu väzby v ÚVV Bratislava, neoprávnene zasiahol do jeho práv chránených čl. 6 ods. 2, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd ako aj čl. 19 ods. 1, 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy SR ako aj § 11 OZ. Súčasne sa domáhal zaplatacia nemajetkovej ujmy vo výške 2.300 eur a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný návrhom na umiestnenie žalobcu do oddielu s bezpečnostným režimom zo dňa 22.07.2016 navrhol umiestniť žalobcu do oddielu z bezpečnostných dôvodov podľa § 81 ods. 2 písm. a/ zák.č. 475/2005 Z.z., z dôvodu, že žalobca je odsúdený za obzvlášť závažný zločin s tým, že následne rozhodnutím žalovaného bol žalovaný umiestnený do oddielu s bezpečnostným režimom podľa § 81 ods. 2 písm. a/ zák.č. 475/2000 Z.z.. Z počítačového systému žalovaného tiež vyplýva, že dňa 24.03.2009 bol spísaný záznam znenia, že dňa 23.03.2009 o 13.40 na vyšetrovacej miestnosti č. 1 počas vykonávania návštevy menovaný fyzicky napadol mjr. JUDr. S. I. z Úradu justičnej a kriminálnej polície, ktorý si vyhradil prítomnosť počas návštevy a to tým spôsobom, že ho udrel do pravej strany ucha, pričom po napadnutí bola ukončená návšteva obvineného. Z listu žalovaného zo dňa 04.11.2016 adresovaného Krajskému súdu v Trenčíne ku konaniu vedenom pod sp.zn. 13S/32/2016 okrem iného vyplýva, že: "žalobca vykonáva trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorý vykonal ako člen skupiny organizovaného zločinu, dôvody na jeho umiestnenie do oddielu s bezpečnostným režimom sú teda naplnené. Navyše existujú poznatky zaznamenané o žalobcovi ZVJS podľa § 99 ods. 1 písm. j/ a k/ Zákona o výkone trestu, ktoré napĺňajú aj preventívnobezpečnostné dôvody jeho umiestnenia do oddielu s bezpečnostným režimom a to najmä poznatok o fyzickom napadnutí vyšetrovateľa PZ úderom do tváre počas vyšetrovacieho úkonu počas výkonu väzby žalobcu v ÚVV - Bratislava."

2. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 11, § 13 ods.1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, kedy mal za to, že v súdnej veci sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do jej osobnostných práv a to konkrétne do práva na česť, dobré meno a súkromie tým,

že žalovaný mal porušiť jeho prezumpciu neviny, keď vo svojej písomnosti adresovanej Krajskému súdu v Trenčíne v rámci konania vedeného pod sp.zn. 13S/32/2016 uviedol, že eviduje poznatok o napadnutí vyšetrovateľa žalobcom pri vyšetrovacom úkone, v dôsledku ktorého poznatku ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do oddielu s bezpečnostným režimom. Zákon pre vznik sankcie za nemajetkovú ujmu stanovuje predpoklady, ktorými sú existencie zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, neoprávnenosť tohto zásahu, existencia príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy a pokiaľ ide o existenciu zásahu stačí, ak ide o zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození ochrany osobnosti fyzickej osoby. Na úspešné uplatňovanie práva sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránenú ust. § 11 OZ. V danom prípade však súd zastáva názor, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo. Žalobca vidí zásadu svojich osobnostných práv v porušení prezumpcie neviny zo strany žalovaného, ktorý vo svojej písomnosti adresovanej Krajskému súdu v Trenčíne v rámci konania vedeného pod sp.zn. 13S/32/2016 uviedol, že eviduje poznatok o napadnutí vyšetrovateľa žalobcom pri vyšetrovacom úkone, v dôsledku ktorého poznatku ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do oddielu s bezpečnostným režimom. Prezumpcia neviny je jedným zo základných základov spravodlivého trestného konania. K jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná a to ešte predtým ako bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom. Skutočnosť, či namietané výroky úradnej osoby porušujú prezumpciu neviny, má byť posudzovaná v kontexte osobitných okolností, za akých boli tieto výroky urobené. V súdnej veci však žalovaný neuviedol žiaden taký výrok alebo argumentáciu, z ktorých by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť skutočnosť, že žalobcu považuje za vinného zo spáchania popísaného skutku. Dotknutý skutok v znení, že žalobca napadol vyšetrovateľa PZ bol do systému ZVJS poznačený dňa 24.03.2009, t.z. keď žalobca ešte nebol umiestnený na výkon trestu odňatia slobody do ÚVTOS Ilava. Autorom tohto výroku tak nie je žalovaný. Skutočnosť, že žalovaný odniekadial poznatok prevzal ho nezbavuje zodpovednosť za zásah do osobnostných práv, avšak platilo by to za prekladu, že by žalovaný dával svojimi vyjadreniami jednoznačne najavo vinu žalobcu, čo však v konaní preukázané nebolo. Po dodaní žalobcu na výkon trestu odňatia slobody, žalovaný pri jeho umiestňovaní neprodukoval žiadne také výroky, ani argumentácie, ktorými by žalobcu označoval alebo považoval za vinného zo spáchania uvedeného skutku. V tomto duchu sa žalovaný nevyjadroval ani v návrhu na umiestnenie žalobcu do oddelenia s bezpečnostným režimom, ani v samotnom rozhodnutí o umiestnení do tohto oddielu. Je pravdou, že pri rozhodovaní o umiestnení žalobcu zohľadnil žalovaný aj túto informáciu, čo žalovaný nerozporoval. Samotné zohľadnenie informácie však neporušuje prezumpciu neviny, pretože z neho nie je možné jednoznačne dovodiť záver, že žalovaný považoval žalobcu za vinného. Je potrebné si uvedomiť, že žalovaný pracuje s veľkým množstvom odsúdených s rozmanitou psychickou vybavenosťou a preto možno od neho spravodlivo požadovať, aby v záujme predchádzania konfliktov a zabezpečenia bezpečnosti ako odsúdených, tak aj službukonajúcich príslušníkov a poriadku kládol osobitný dôraz na náležité preverenie osoby každého odsúdeného a jeho vhodné zaradenie do príslušného režimu. V tomto smere nemožno žalovanému zazlievať, že z hľadiska preventívnebezpečnostného narábal aj s informáciou o žalobcovi, ktorá v čase umiestnenia, ako sám žalovaný uviedol, vykazovala vysoký stupeň dôveryhodnosti, teda žalobca bol dôvodne podozrivý zo spáchania predmetného skutku, pretože trestné konanie týkajúce sa v systéme ZVJS evidovaného skutku sa nachádzalo vo fáze po podaní obžaloby. Pokiaľ žalobca poukazuje na vyjadrenie žalovaného v liste adresovaného Krajskému súdu v Trenčíne, ani v tejto písomnosti súd nevzhladol výroky porušujúce prezumpciu neviny. Žalovaný konštatoval len tú skutočnosť, že eviduje poznatok o napadnutí vyšetrovateľa PZ žalobcom, čo je informácia pravdivá. Z tohto vyjadrenia nevyplýva taký postoj žalovaného, z ktorého by bolo možné mať dôvodne za to, že žalobcu považuje za vinného zo spáchania predmetného skutku. Vzhľadom ku skutočnosti, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu v žalobe popísaným konaním nedošlo, nebol naplnený hneď prvý predpoklad vzniku občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu za porušenie osobnostných práv, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že podľa rozhodnutia českých súdov bol odsúdený za zločin, pričom sa má skutok kvalifikovať takto aj podľa slovenského práva a nebol naplnený ani tento dôvod pre jeho umiestnenie do oddielu s bezpečnostným režimom, možno konštatovať, že súdu v tomto konaní neprináleží preskúmať rozhodnutia vydané v trestnom konaní. Súd sa preto primárne zaoberal otázkou porušenia prezumpcie neviny zo strany žalovaného voči žalobcovi, neprihliadol na listinné dôkazy predložené žalovaným o umiestnení žalobcu do oddielu s bezpečnostným režimom v iných ústavoch, nakoľko tieto sa k predmetnej otázke vzťahovali. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP, kedy v prejednávanej veci mal úspech žalovaný, avšak z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplývali, a preto mu ich súd nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Pokiaľ okresný súd zamietol žalobu so záverom, že žalovaný konštatovaním existencie poznatku o fyzickom napadnutí vyšetrovateľa policajného zboru, neporušil prezumpciu neviny, čím nebol naplnený hneď prvý predpoklad vzniku občianskoprávnej sankcie pre nemajetkovú ujmu za porušenie osobnostných práv, je tento záver v zrejmom rozpore s judikatúrou ESLP aj všeobecných súdov. ESLP zdôraznil zásadný rozdiel vo výroku úradných osôb. Trebarobiť rozdiel medzi výrokmí, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná a výrokmí, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia. Prvé posudzujú prezumpciu neviny, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo nezásadné. Zásadný rozdiel je treba činiť medzi tvrdením, že niekto je iba podozrivý zo spáchania nejakého trestného činu a jasným prehlásením, že sa dotyčná osoba dopustila daného činu bez toho, aby bola právoplatne odsúdená. ESLP zdôrazňuje ako je dôležité, aké slová úradné osoby zvolia pre svoje vyjadrenie pred tým, než je dotknutá osoba súdená a uznaná vinnou z uvedeného trestného činu. Žalovaný v spornom výroku nekonštatoval existenciu podozrenia, že žalobca má spáchať trestný čin, ale prezentoval ako fakt to, že žalobca skutok spáchal, čím prezumpciu viny porušil. Prehlásenie žalovaného evokuje záver, že skutok sa stal a že ho spáchal žalobca, keďže v ňom absentuje vyjadrenie umožňujúce dospieť k inému záveru. Okresný súd pochybil, keď napriek jednoznačnej formulácii sporného výroku dospel ku arbitrárnemu záveru, že tu k porušeniu prezumpcie neviny nedošlo. V tejto situácii je zarážajúce, že okresný súd uviedol absenciu výrokov a argumentácie žalovaného o považovaní žalobcu za vinného, keďže slová ním použité sú v extrémnom rozpore s týmto záverom súdu. Pokiaľ zo sporného výroku nie je zrejmé, že žalobca je len podozrivý zo spáchania trestného činu, okresný súd postupoval svojvoľne a v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý proces, pokiaľ žalobu zamietol.

4. K podanému odvolaniu sa ďalej vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa nebude vyjadrovať k danému odvolaniu, pretože neobsahuje nové skutočnosti údajným porušením práva na prezumpciu neviny žalobcu a okresný súd sa s námietkami vysporiadal v prvostupňovom konaní.

5. Žalobca sa k podanému vyjadreniu ďalej písomne nevyjadril.

6. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a dôvodoch odvolania žalobcu, ktoré boli uplatnené včas, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si aj osvojuje dôvody napadnutého rozhodnutia. Žalovaný v písomnosti adresovanej súdu pre účely správneho konania uviedol poznatok o fyzickom napadnutí vyšetrovateľa PZ úderom do tváre počas vyšetrovacieho úkonu počas výkonu väzby žalobcu v Ústave na výkon väzby v Bratislave, čím malo byť podľa žaloby porušené právo žalobcu na prezumpciu neviny, pretože žalobca skutok popisovaný žalovaným nespáchal, čoho dôkazom je absencia jeho odsúdenia za tento skutok, či akýkoľvek podobný iný skutok, pretože konštatovanie žalovaného o spáchaní trestného činu žalobcom tak predstavuje zásah do jeho označených základných práv. Na základe takto vykonštruovanej nepravdivej informácie bol žalobca držaný v oddiele s bezpečnostným režimom, čo je osobitný režim výkonu trestu odňatia slobody predstavujúcu úplnú sociálnu a relatívnu zmyslovú izoláciu, pričom v tomto režime bol zadržovaný takmer 5 mesiacov, z čoho dôvodu sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy od žalovaného v sume 2.300,- eur a tiež žiadal, aby súd vo výroku rozhodnutia určil, že žalovaný nepravdivým konštatovaním existencie poznatku o fyzickom napadnutí zasiahol do jeho ľudských práv a základných slobôd.

8. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že v rámci vyjadrenia k žalobe vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn. 13S/32/2016 podával žalovaný vyjadrenie zo dňa 04.11.2016, v ktorom okrem iného skonštatoval, že žalobca bol dňa 22.07.2016 umiestnený do oddielu s bezpečnostným režimom, pričom v tomto oddieli je kontinuálne umiestnený dodnes. Žalobca vykonával pred premiestnením do Ústavu Ilava trest odňatia slobody v Ústave Leopoldov, kde bol po celý čas výkonu trestu rovnako umiestnený v oddieli s bezpečnostným režimom. Podľa § 81 ods. 2 písm. a/ Zákona o výkone trestu, do oddielu s bezpečnostným režimom možno umiestniť odsúdeného za obzvlášť závažný zločin, ktorý vykonal ako člen organizovanej zločineckej alebo teroristickej skupiny a s preventívno-bezpečnostných dôvodov. Žalobca vykonáva trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin, ktorý vykonal ako člen skupiny

organizovaného zločinu. Dôvody na jeho umiestnenie do oddielu s bezpečnostným režimom sú teda naplnené. Navyše existujú poznatky zaznamenané o žalobcovi zborom väzenskej a justičnej stráže podľa § 99 ods. 1 písm. j/ a k/ Zákona o výkone trestu, ktoré naplňajú aj preventívno-bezpečnostné dôvody jeho umiestnenia do oddielu s bezpečnostným režimom a to najmä poznatok o fyzickom napadnutí vyšetrovateľa PZ úderom do tváre počas vyšetrovacieho úkonu, počas výkonu väzby žalobcu v Ústave na výkon väzby Bratislava.

9. Žalobca sa domáhal v prejednávanej veci ochrany svojej osobnosti, pretože mal za to, že bol umiestnený do osobitného bezpečnostného režimu u žalovaného nie preto, že bol odsúdený pre obzvlášť závažný zločin, ale z toho dôvodu, že sa tak stalo výlučne z preventívno-bezpečnostných dôvodov a to konkrétne poznatok o spáchaní trestného činu špecifikovaný v žalobe, čo je však nepravdivé tvrdenie, čím došlo k porušeniu jeho práva na prezumpciu neviny, ako aj nerešpektovania judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovaný toto všetko poprel, pretože uviedol, že žalovaný je za skutok ohľadom údajného fyzického napadnutia vyšetrovateľa trestne stíhaný, pričom toto konanie je v štádiu konania pred súdom, avšak s tým, že dôvodom umiestnenia žalobcu do osobitného bezpečnostného režimu nebol práve tento poznatok, ktorý namieta v tomto konaní žalobca, avšak bol to charakter trestných činov, za ktoré bol žalobca odsúdený.

10. Zásada prezumpcie neviny je zakotvená priamo v Ústave, ale aj v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, kde každý proti ktorému bolo vedené trestné konanie považovaný za nevinného, pokiaľ právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu nebola jeho vina vyslovená. Vyjadrenie tejto zásady možno nájsť aj v čl. 6 ods. 2 Dohody, ktorá stanovuje, že každý kto je obvinený z trestného činu sa považuje za nevinného, pokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

11. Právny význam prezumpcie neviny spočíva v prvom rade v tom, že z nej orgánom činným v trestnom konaní plynie povinnosť hľadiť na toho, proti ktorému je vedené trestné konanie ako na nevinného. Táto ich povinnosť trvá až do skončenia tohto konania, pričom k vyvráteniu predmetnej domnienky môže dôjsť len právoplatným odsudzujúcim rozsudkom. Ide o jednu z najvýznamnejších ústavných záruk spravodlivého procesu v trestnom konaní, od ktorej sa odvíjajú niektoré ďalšie dôležité pravidlá, dopadajúci predovšetkým na proces dokazovania vrátane hodnotenia dôkazov. Zároveň však je nutné konštatovať, že jednou z povinností štátnych orgánov je postupovať pri informovaní o prebiehajúcom trestnom konaní alebo určitom jednaní, ktoré by mohlo naplňovať znaky trestného činu tak, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do osobnostných práv osoby, u ktorej síce vyvstáva podozrenie zo spáchania trestného činu, avšak v tomto ohľade, ktorá doposiaľ nebola právoplatne rozsudkom uznaná za vinnú. Okrem tohto sa tieto subjekty musia vyvarovať takého postupu, ktorý by mohol ohroziť dôveru v nestrannosť rozhodovania príslušných orgánov.

12. Zverejnenie informácie, že určitá osoba sa dopustila trestného činu, alebo v tomto smere existuje dôvodné podozrenie, má bez ohľadu na to, či ho učini štátny orgán alebo ktokoľvek iný vždy potenciál zasiahnuť do jej práva na ochranu osobnosti a to predovšetkým pokiaľ ide o jej právo na osobnú česť, dobrú povesť a ochranu mena. Ak je o niekom povedané, že spáchal trestný čin, je tým mienené, že sa dopustil protiprávneho, spoločensky škodlivého konania, ktoré nie je zo strany väčšiny spoločnosti akceptovateľné alebo je dokonca považované za zavrženiahodné. Z tohto dôvodu sa takéto tvrdenie môže s veľkou intenzitou negatívne premietnuť do všetkých sfér jeho života.

13. Na druhej strane však všeobecne platí, že prezumpcia neviny nebráni informovaní o trestnom konaní alebo o okolnostiach, ktoré môžu opodstatňovať záver o tom, že sa niekto dopustil trestného činu, avšak tu plynú určité obmedzenia, pokiaľ ide o spôsob, ako má k takémuto prejavu dôjsť. Ochrana osobnosti je s trestným konaním neoddeliteľne spojená. Rozhodovanie o vine má v jeho rámci súčasne význam pri rozhodovaní o tom, či v dôsledku trestného stíhania nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv obvineného, či obžalovaného. Zo samotného faktu, že je proti niekomu vedené trestné konanie, síce ešte nemožno vyvodzovať, že sa trestného činu skutočne dopustil, to však neznamená, že táto skutočnosť nemôže mať významný negatívny dopad do jeho súkromnej sféry. V prejednávanej veci však ako vyplýva z obsahu spisového materiálu k žiadnemu takémuto konaniu zo strany žalovaného nedošlo.

14. Žalobca v tomto kontexte neunesol dôkazné bremeno v tom smere, že by preukázal, že došlo k zásahu jeho práva na ochranu osobnosti a to v rámci písomnej listiny, ktorú produkoval žalovaný v rámci konania pred Krajským súdom v Trenčíne pod sp.zn. 13S/32/2016. Žalovaný v rámci vyjadrenia k podanej žalobe zo strany žalobcu okrem iného uviedol, že eviduje poznatok zaznamenaný o žalobcovi o fyzickom napadnutí vyšetrovateľa PZ úderom do tváre počas vyšetrovacieho úkonu, počas výkonu väzby žalobcu v Ústave na výkon väzby v Bratislave. Žalobcovi sa v tomto konaní nepodarilo preukázať, že práve toto konštatovanie spôsobilo, že bol umiestnený v rámci výkonu trestu odňatia slobody do osobitného bezpečnostného režimu, nakoľko dôvodom na jeho umiestnenie v rámci tohto režimu bola úplne iná skutočnosť a v neposlednom rade s prihliadnutím na to, že súdy v rámci občianskoprávnej

jurisdikcie, nie sú oprávnené preskúmavať zaradenie žalovaného do toho, ktorého režimu v rámci výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ teda žalovaný v tejto listine v konečnom dôsledku adresovanej súdu ako verejnej inštitúcii skonštatoval evidenciu poznatku, nejedná sa o tvrdenie, ktoré by obviňovalo žalobcu zo spáchania daného skutku, pretože žalovaný len uviedol, že eviduje poznatok o takomto čine zo strany žalobcu. V tomto kontexte potom možno konštatovať aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že sa jednalo len o správu adresovanú súdu v rámci správneho konania, že takouto listinou nedošlo a nemohlo dôjsť k zásahu práva na ochranu osobnosti zo strany žalovaného voči žalobcovi a už v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty zo strany žalovaného voči žalobcovi.

15. V tomto kontexte sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správny a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvej inštalácie, ktorý konštatoval, že v prejednávannej veci nebol splnený ani základný predpoklad pre to, aby mohla byť poskytnutá nemajetková ujma žalobcovi z dôvodu porušenia jeho práva na ochranu osobnosti, pretože tu nebola preukázaná ani existencie samotného zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúci buď v porušení alebo v ohrození práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite. V žiadnom prípade za takýto zásah nemožno považovať list, na ktorý sa odvolával žalobca vo svojej žalobe a ktorý je založený v spisovom materiáli, pričom v kontexte s výsluchom samotného žalobcu ako aj žalovaného vyplýva, že v konečnom dôsledku umiestnenie žalovaného do príslušného režimu v rámci výkonu trestu odňatia slobody nesúviselo práve s touto listinou, prípadne s existenciou poznatku, na ktorý poukazoval žalovaný vo svojom vyjadrení pre účely správneho konania. V konečnom dôsledku zároveň treba konštatovať, že pri zabezpečení výkonu trestu odňatia slobody, zbor väzenskej a justičnej stráže nie je orgánom verejnej správy, pretože nerozhoduje v oblasti verejnej správy, ale zabezpečuje výkon trestu uloženého v trestnom konaní, pričom rozhodovacia činnosť jednotlivých ústavov na výkon trestu odňatia slobody týkajúcich sa podmienok a spôsobu výkonu trestu odňatia slobody v zmysle zák.č. 475/2005 Z.z. patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva a trestnoprávneho charakteru a nie je možné ju považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy. V zmysle zák.č. 153/2001 Z.z. má jedine prokuratúra právomoc preskúmať a prípadne zrušiť rozhodnutia, ktoré v tomto konaní namietal žalobca.

16. Z tohto dôvodu dospel zhodne so súdom prvej inštalácie aj odvolací súd k tomu záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by listinou, na ktorú poukazoval žalobca v tomto konaní došlo k porušeniu jeho práva na ochranu osobnosti, že v dôsledku tejto listiny bol žalobca umiestnený do osobitného bezpečnostného režimu a že toto umiestnenie mu následne spôsobilo zásah do jeho práva na ochranu osobnosti. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštalácie v predmetnej veci z výsledku vykonaného dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu a preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštalácie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).